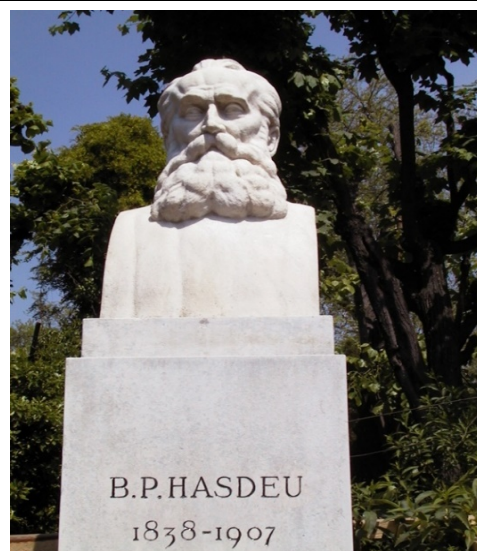

Denumire oficială	BOGDAN PETRICEANU HAȘDEU
Categorie	Bust
Localizare	44°26'12.5"N 26°05'21.2"E
	Grădina Cișmigiu(Rotonda Scriitorilor)
	Parc
Edificare	Mihail Onofrei
	Sculptor
Anul realizării	
Anul amplasării	1943
Anul reabilitării	
Cod LMI	B-III-m-B-20038
Cod DGAPMFP	1031
Tip de proprietate	Disp. Primar General nr. 1685/1999
Stare de conservare	bust - murdărie și atac biologic soclu - atac biologic, scurgeri de murdărie;

Descriere tehnică

Dimensiuni: statuie: 0.92 m, soclu: 2,40 m

Material: statuie: marmură de Rușchița, soclu: piatră de Câmpulung

Pe fațada soclului este inscripționat: B.P. HASDEU

Despre autor

Bustul este opera maestrului Mihai Onofrei (4 iulie 1896, Boțești – 11 septembrie 1980, București) sculptor și pictor român.

Mihai Onofrei este cunoscut mai cu seamă pentru creațiile sale din sfera portretului. Arta sa plastică este una eminentă figurativă. Bustul lui Bogdan Petriceicu Hașdeu din Rotonda Scriitorilor ilustrează magistral arta sculptorului moldav.

A studiat la Școala de Belle Arte din Iași între anii 1914 – 1916 și 1918-1919, unde l-a avut profesor pe Ion Mateescu. Între 1920-1922 a studiat la Roma cu sculptorul Ettore Ferrari, iar între 1928 și 1931 a frecventat la Paris școala de la Grande Chaumiere a lui Antoine Bourdelle. Artistul a fost preocupat îndeosebi de portret și de teme istorice. A avut mai multe expoziții personale în București și Pitești și a participat la numeroase expoziții colective. În 1925 a fost distins cu Marele Premiu al Salonului Expozițional de la București.

Ambientale

2 spoturi încastrate în față

Istoric/poveste

A studiat la Școala de Belle Arte din Iași între anii 1914 – 1916 și 1918-1919, unde l-a avut profesor pe Ion Mateescu. Între 1920-1922 a studiat la Roma cu sculptorul Ettore Ferrari, iar între 1928 și 1931 a frecventat la Paris școala de la Grande Chaumière a lui Antoine Bourdelle. Artistul a fost preocupat îndeosebi de portret și de teme istorice. A avut mai multe expoziții personale în București și Pitești și a participat la numeroase expoziții colective. În 1925 a fost distins cu Marele Premiu al Salonului Expozițional de la București.

Dacă te poartă pașii prin Rondul din Grădina Cișmigiului, odată ajuns la monumentul lui Hașdeu, ai senzația că ai de dat socoteală în fața unui profet din vechime. Cu barba lungă și învolburată, privirea scrutătoare și fruntea încordată, pare gata să spargă tablele legii și să le rescrie după voia lui.

Statuia îl reprezintă așadar pe Bogdan Petriceicu Hașdeu (26 februarie 1838 – 25 august 1907), fiul unor boieri moldavi, important scriitor și filolog român. S-a născut la Hotin și a studiat la Universitatea din Harkov, după terminarea studiilor slujind ca ofițer în armata rusă, în regimentul de husari al contelui Radetski și luând parte la Războiul Crimeii.

În 1856, când sudul Basarabiei a revenit Moldovei, s-a mutat în acest ținut. În 1858, s-a mutat la Iași ca profesor de liceu și bibliotecar al Universității. Între anii 1876 și 1900 a fost director al Arhivelor Statului din București. Din 1877, a fost profesor de filologie comparată la Universitatea din București. A fost membru al Partidului Liberal, ajungând deputat în Parlamentul României. Dintre lucrările sale filologice, cele mai importante sunt: Cuvinte din bătrâni, Etymologicum și Magnum Romaniae, iar dintre lucrările istorice sunt de menționat Arhiva istorică a României și Istoria critică a românilor. Drama istorică Răzvan și Vidra este lucrarea sa literară cea mai importantă. În 1877, a fost ales membru al Academiei Române.

Bogdan Petriceicu Hașdeu este cel care a așezat pe baze științifice filologia românească și a pus bazele folcloristicii. El a făcut primele cercetări de folclor comparat, ajutat fiind și de extraordinarul său poliglotism - cunoștea 26 de limbi străine.

În 1865 a scris Ioan Vodă cel Cumplit, o monografie care îmbină istoria cu biografia romanțată.

Deși cea mai cunoscută operă literară a lui Hașdeu este drama istorică Răzvan și Vidra, remarcabilă este și nuvela Micuța (Duduca Mămuca) din 1863, scriere neașteptat de libertină pentru epoca respectivă, care i-a adus scriitorului inculparea de atentat la bunele moravuri.

Amurgul vieții i-a fost marcat de moartea unicei sale fiice, Iulia Hașdeu. Un copil genial, prima româncă studentă la Sorbona, scriitoare precoce și extrem de talentată, care s-a stins la 18 ani.

Îndurerat, Bogdan Petriceicu Hașdeu și-a găsit alinarea în ședințe de spiritism în care aștepta un semn de la fiica adorată. În cartea sa, Sic Cogito el avea să menționeze: „Trecuseră șase luni de la moartea fiicei mele. Era în martie. Iarna plecase; primăvara nu sosea încă. Într-o seară umedă și posomorâtă, ședeam singur în odaie lângă masa mea de lucru. Dinainte-mi, ca întotdeauna, era o testea de hârtie și mai multe creioane. Cum? Nu știu, nu știu, nu știu; dar fără ca s-o știu, mâna mea luă un creion și îi rezemă vârful de luciul hârtiei. Începui a simți la tâmpla stângă bățai scurte și îndesate, întocmai ca și când ar fi fost băgat într-însa un aparat telegrafic. Deodată, mâna mea se puse în mișcare fără astâmpăr. Vreo cinci secunde cel mult. Când brațul se opri și creionul căzu dintre degete, mă simții deșteptat dintr-un somn, deși eram sigur că nu adormisem. Aruncai privirea pe hârtie și cetii acolo foarte limpede: „Je suis heureuse; je t'aime; nous nous reverrons; cela doit te suffire” Julie Hasdeu. („Sunt fericită; te iubesc; ne vom revedea; asta ar trebui să-ți ajungă”). Era scris și iscălit cu slova fiicei mele”.